

XIII.

JÓZSEF, Máté fia, Jeruzsálemből Vespasianus, és ennek fia, Titus által fogságba ejtett pap volt, akit aztán később szabadon bocsájtottak. Rómába jött, ahol a zsidók fogságba eséséről írt hét könyvét az imperátoroknak ajánlotta, vagyis apának és fiának, és a közkönyvtárakban ezek mind ránk maradtak; tehetsége emlékére megtisztelő szobrát felállították Rómában. Megírta a (Zsidó) Régiségek húsz kötetét a világ kezdetétől egészen Domitianus császár tizennegyedik esztendejéig; írt ősiségükről két könyvet Appián alexandriai grammatikus ellen, akit Caligula császár idejében a pogányok Philón ellensúlyozására követül küldöttek, kinek ez alkalmul szolgált, hogy egy kötetet állítson össze a zsidó nép vétségeiről; József ezeken túl írt még egy másik könyvet is, mely „Az uralkodó értelem” címen ismert, megnyerő stílusú írás, benne a Makkabeusok hősi halálát beszéli el. A Régiségek nyolcadik könyvében kifejezetten Krisztus mellett foglal állást, megemlékezik megannyi csodájáról, amelyek miatt a farizeusok megölték. Hasonlóképpen ír Keresztelő Jánosról, aki szerinte valóban próféta volt, továbbá Jakabról, hogy megölése miatt lett romhalmazzá Jeruzsálem. Az Úrról ezeket írja ő:

„Ebben az időben élt Jézus, ez a bölcs ember, ha ugyan szabad őt embernek neveznünk. Ugyanis csodákat művelt és tanította az embereket, akik szívesen fogadták az igazságot, és sok zsidót és sok görögöt megnyert. Ő volt a Krisztus. És ámbár főembereinek följelentésére Pilátus keresztre feszíttette, most is hívek maradtak hozzá azok, akik szerették. Mert harmadnap feltámadt és megjelent közöttük, mint ahogy Istentől küldött próféták ezt és sok más csodálatos dolgot megjövendöltek felőle. S még ma is megvan a keresztények felekezete, mely róla vette a nevét.” (vö.: Ant. XVIII, 3; az idézet Révai József fordítása)